

Jiří Duda

Novým Zélandem křížem krážem a dokola kolem

*Volné pokračování knihy – Jak jsem jezdil po
Austrálii – Zmizelý Jižní kříž.*

Novým Zélandem

křížem krážem a dokola kolem

Jiří Duda

*Volné pokračování knihy – Jak jsem jezdil po
Asutrálii – Zmizelý Jižní kříž*

Novým Zélandem křížem krážem a dokola kolem

Jiří Duda

Text © 2018 Jiří Duda

Grafická úprava a sazba © 2019, Lukáš Vik

Obálka © 2019, Lukáš Vik a Jiří Duda

1. vydání © 2019, [Lukáš Vik - E-knihy hned](#)

ISBN ePub formátu: 978-80-7536-254-4 (ePub)

ISBN mobi formátu: 978-80-7536-255-1 (mobi)

ISBN PDF formátu: 978-80-7536-256-8 (PDF)

Konverze do elektronických formátů:

webdesignér Lukáš Vik

<http://www.lukasvik.cz>

Poděkování CK AUSTRALIA PUZZLE za pomoc při
plánování cesty a bráchovi Mirkovi za okamžitou finanční
výpomoc při mých potížích

Zamýšlený plán cesty

Po více než dvou měsíčním putování Austrálií, jsem dle očekávání byl hodně vyštavený, a tak jsem si dal oddych na Fidži. Všechno jsem měl z domova naplánováno a ve spolupráci s CK Australia Puzzle zařízení, zapláceno. Myslím tím také letenky, vouchery na hotely, půjčovny, trajekt na Jižní ostrov. Půjdu tedy rovnou na věc.

Pokračování cesty:

- 6. 12. 2012 ... 9.00 Odlet z Brisbane do Nadi na Fidži, přilet 14.00. Ubytování v resortu.
- 7. – 11. 12. ... South Pearl Pacific Resort and Spa, relax a volný program.
- 11. 12. ... Odlet z Fidži 10.00 do Aucklandu 14.00, transfer do hotelu All Seasons v centru.
- 12. – 23. 12. ... Severní Ostrov.
- 23. 12. – 8. 1. 2013 ... Jižní Ostrov.
- 8. – 9. 1. 2013 ... Odlet domů.

A ještě jedna věc, obrazová příloha obsahuje cca 30 fotografií. Všechny zhruba 250 fotografií najdete na: [https://mratindudak.rajce.idnes.cz/Novym Zelandem krizem krazem a dokola kolem](https://mratindudak.rajce.idnes.cz/Novym_Zelandem_krizem_krazem_a_dokola_kolem)

6.12. Čtvrtek. FIDŽI

16 hodin na letišti v Brisbane bylo celkem v pohodě, o dost lepší než před 48 dny v Adelaide, kde jsem noc musel strávit venku. Prohlížel jsem si krámy, chodil kouřit na ochoz s pohledem na město, něco jsem snědl a nakonec jsem se natáhl v kožené sedačce a dochrupnul to do rána. Odbavení bylo opět velmi důkladné, tiskopisy, detektory, prohlídky, výsledky a zabavení mých slunečních mazadel nad 100 ml. Opět jsem je neměl v kufru, nýbrž v příruční tašce. Po dvou měsících v australské výhni jsem je už stejně nepotřeboval. Pak už jsme se napáskovali do B – 777/800 a za 3,5 hodiny jsem už nebyl v Austrálii, ale na letišti v Nadi, které leží na ostrově Viti Levu, kde je také hlavní město Suva s asi 30 000 obyvateli. Fidži má ještě jeden větší ostrov Vanua Levu a ostatních malých ostrůvků je na 300, převážně vulkanických a korálových. Na třetině z nich žijí lidé. Fidži má rozlohu asi čtvrtiny naší republiky a žije tu kolem 900 000 obyvatel /bez turistů/. Hovoří se tu anglicky a fidžijsky. Republika je zemědělsky soběstačná, krom toho se zde zpracovává cukr, rýže, kůže a vzácné dřevo. Rozvinutý je sektor služeb

s ohledem na čilý cestovní ruch. Obyvatelstvo, převážně Melanézané a Indové jsou přátelští, milí a ochotní. V podstatě zde neexistuje násilná kriminalita. Klima je tu mírné, přímořské, tropické, proto také jsem zde k zaslouženému odpočinku. Nebudu se ploužit deštným pralesem, nýbrž válet se v rezortu u moře.

Měl jsem voucher i na odvoz z letiště, ale nikdo mě nevítal s cedulkou „Mr. Duda“ a tak jsem si to musel chvíli vybavovat. Za půl hodiny přijel chlapec Mata a už jsme frčeli. Cestou jsem ho zpovídal a dozvěděl se pár užitečných informací. Jel se mnou jako Chiron, moc se tu nedbá na nějaká pravidla, ale je to bezpečné, žádná agrese. Když jsme dojížděli, zkoušel mě ještě, zdali bych ho nechtěl na výlet do Suvy za 100 fidžijských dolarů /FJD/. To jsem zdvořile odmítl, co bych tam dělal 1 FJD = 10 Kč.

Těch 140 km do mého rezortu South Pearl Pacific Resort and Spa profrčel za necelé dvě hodiny, zčásti zvlněnou krajinou s deštným pralesem a podél pobřeží. Jezdí se tu také vlevo, ale to jsem už zvyklý.

V recepci mě uvítaly pěkné Fidžijanky, samý úsměv, všechno fungovalo a pak mne jeden fidžijský pán v sukni ukázal jídelny a zavedl do

mého pokoje, kde už jsem mezi tím měl zavazadla. Bude se mi tu líbit. Hned jsem se vydal na průzkum rozlehlého rezortu. Z hlavní budovy jsem seběhl po schodech do sníženého podlaží, na úrovni krásného tropického parku, velkého bazénu nepravidelného tvaru se spoustou lehátek, blízkým barem, oceán a pláž asi 20 m. V parku bouda s fitness, kde budu jistě častým návštěvníkem. Park je hodně členitý s tropickou vegetací, všechno zrovna kvetlo, nádhera. Ale musel jsem si dávat pozor na každý krok, neboť se to v trávě hemžilo žabičkami od 8 do 1 cm. Vypadaly jako náš skokan zelený. Jsou tu totiž také jezírka zarostlá lekníny. Mezitím se už smrákalo a tak jsem si šel do pokoje vybalit a připravit se na večeři. Ještěže jsem si vzal na sebe to nejlepší, co jsem měl. Dámy v šatičkách, pánové se taky snažili, ale saka neměli. Prostřeno jako v Alcronu. Objednal jsem si plátky lososa a následně vynikající biftek a bylo to k mému překvapení za 60 FJD. Žil jsem v bludu, že to mám i s celodenní stravou, ale je to jen se snídaní. Nu což zařídíme se. Po jídle byla zábava, ale jsou tu samé páry, partičky, omladina a žádní Češi. Chvilí jsem se zdržel, ale pak jsem zatoužil po tlusté matraci, do které se zase po 12 dnech zabořím a na těch 4 m² se vyválím.

7. 12. Pátek.

Probral jsem se před devátou, odpočatý. Na snídani jsem nešel, měl jsem od večere toho lososa s houskou. Šel jsem na procházku po areálu a zabrousil do posilovny, kde jsem si v tichosti, o samotě vyzkoušel všechny stroje a zjistil, jak jsem dobrej. Zakoupil jsem si internet na 24 hod. za 15 FJD, což je nádhera. Bylo ještě zataženo, v noci byl pěkný slejvák, ale to nijak nevadilo, voda v bazénu byla teplá a moře o něco méně. Tak mi ubíhal den, brouzдал jsem po internetu, abych věděl, co se děje ve světě a doma v našem malém ubohém politickém chlívě. Nic, v pořádku, hnůj je na svém místě. Prošel jsem všechen sport a dal se do emailů. Oběd jsem vynechal, dal jsem si v bazénovém baru místní pivo, které nebylo horší než naše europatoky. Pak se konečně prodralo slunce a společenská zábava u bazénu prudce nabyla na intenzitě. Zkoušel jsem to postupně na pár objektů, ale ukázalo se, že patří jinému objektu, tak jsem se zapojil do vodního póla s dětmi. Od 17 – 18 byl Happy Hour v Beach Baru a tak jsem si dal jejich speciál koktejl a užíval si milé společnosti pěkné tmavé holčiny – barmanky. Byla tam pro omladinu hra Frog Race, komu jeho žába dál doskočí.

A byla večere. Dal jsem si špalek vepřového s nějakou kaší za 40 FJD. Pak se dámy daly zase do gala a tančily se svými pány v šortkách. Odebral jsem se na svůj velký pokoj, pustil si televizi a sedl si na balkon s výhledem do zahrady a oddal se myšlenkám. Už delší dobu jsem neměl ten čas a klid, podívat se na sebe hlouběji. Čas od času je to potřebné, taková revize a člověk se víc pozná, uvědomí si chyby a omyly, co měl udělat jinak a na co naopak může být hrdý. Skončil jsem ospalý a honem se svalil do přátelské postele 2 krát 2 m.

8. 12. Sobota.

Snídaně – bezvadné švédské stoly a ovoce, musel jsem si povolit šortky a hodinu zažívat na lehátku u bazénu a pak jsem si šel zase potýrat tělo do fitka. Byl jsem tu zase první i poslední. Za ty dva měsíce jsem sice přišel o tuk, ale i částečně o svaly, jsem ovislý a musím se dát trochu do cajku. Následoval úprk do oceánu, měl správnou teplotu, vlny správnou výšku, ale na plavání je bazén. Bylo krásně a já se vydal na svůj obvyklý průzkum, což jsem měl udělat už včera. Za hlavní silnicí byla pumpa s příjemnými cenami, hospoda a dva markety. Za nimi do vnitrozemí se v zeleni točí řeka, která ústí u nás v rezortu, vytváří slepá ramena a ideální místa pro jednotlivé domky, z nichž některé jsou určeny pro rodiny turistů. Vrátil jsem se k silnici a v policejní služebně jsem se zeptal na poštu. Byla asi 1,5 km při silnici a byla do pondělka zavřená. Chci koupit nějaké fidžijské známky a tak tam ještě zajdu.

Zakoupil jsem pár sedmičkových piv Fiji Bitter, jsou tu jen o málo dražší než u nás 12° v hospodě.

Odpoledne se konala u bazénu svatba. Jakýsi velký tlustý hnědý a bohatý chlap si bral docela slušně vypadající bílou dámu. Oddávající –

předseda MNV byl v sukni a bílé košili a byl strašně zdlouhavý ve svém proslovu, z něhož jsem nic neslyšel, byl jsem v plavkách opodál. Všichni se už nudili, čekal jsem, že ho vypískají, ale vydrželi. Po 20 min. si konečně dali pusu a po blahopřáních se šlo chlastat.

Byl zase Happy Hour. Seděl jsem zase u své milé barmanky Mali a dával si Cowboy drink /baylies s bílým rumem/a k večeru si zašel ven do hospody na skopové se zeleninou a rýží za 11 FJD. Byla toho hromada a docela dobré. Poseděl jsem s několika místními, pro které jsem nebyl žádná náplava. To se na Fidži asi nenosí. Dal jsem si dvě pivka a byl jsem pozván na druhý den, že bude kuře. To jsem mohl slíbit. U nás se zase tančilo, nevěsta pořád v šatíčkách z obřadu, musela už být asi dost zpocená a utahaná, šla z ruky do ruky, ženich chlastal s kumpány a jednou, asi koupenou děvou a bůhví, jak to dopadlo. Odebral jsem se na své letiště, pustil TV a brzo usnul.

9. 12. Neděle.

Snídaně mě zase naplnila na celý den. Potom bazén, činky a stroje, oceán, bazén, focení vší květeny v areálu, žabiček, pro piva přes ulici, do oceánu, do bazénu, studium Nového Zélandu, opět svatba, na večeri do hospody, bylo to kuře na nudličky s rýží v kari, placka a nějaký sós s čočkou. Dost mizerné, ale za 12 FJD. V recepci jsem si koupil internet na 24 hod. a na balkóně pak brouzdal po Novém Zélandu. Tak takhle to probíhalo. Prostě nuda, ale důležité dobíjení baterek. Už abych byl zase za volantem.

10. 12. Pondělí.

Poslední den a přšelo skoro celý den. Byl to signál, abych už vypadl a něco zas dělal. Dopoledne jsem se smočil, když přestalo a vydal se asi 2 km na tu poštu. Koupil jsem pohledy a známky pro bráchu a začalo zase hustě pršet. Vypadalo to na dlouho a tak jsem šel zpátky v tom příjemném teplém dešti.

Po 100 metrech se otevřela nebesa, aby se Pánbožko podíval, jak se mi to líbí a musel být spokojen.

Byla to nádherná osvěžující a očištná událost – jak jsem to vnímal. To cestování člověka mění určitě k lepšímu, od pragmatického materialismu k duchovnímu a zároveň ke hněvu k naší lidské rase, která si trestuhodně neváží toho, že zde, na této jedinečné planetě může žít. V těchto dramatických a morálních úvahách, kdy se nám podaří všechno, co nám bylo dáno, zničit a zaniknout, pronášených v OSN, jsem se ocitl u nás v recepci, kde mě přivítalo milé fidžijské „bulá“ a hodně účastného smíchu, protože jsem pod sebou vytvořil loužičku. Tak jsem rychle procitl ze svého blouznění. „Bula“ je velice pozitivní slovo, hodně tu frekventované, znamená pozdrav a také vyjádření sympatií. Hodně ho používám, protože si to tu

zaslouží. Člověk může lehce nabýt dojmu, že ho všechny ty servírky, barmanky a pokojské chtějí do postele, ale tak to bohužel není. Jsou prostě takové milé a přátelské.

Lilo celé odpoledne, správné tropy. Byla třetí svatba. Trávil jsem to na internetu a u emailů.

Večer jsem si došel do hospody a dal si take a way – Chips and Fish za 5 FJD. Úžasná cena za tři smažené rybky s hranolkama. Napsal jsem pohledy a dal je do recepce, kde jsem si hned objednal wake up call na 5.00 a pick up na 5.30. Odlet mám v 10.20. Tak to je akorát s rezervou. Už abych byl v éru a hlavně z něho v Aucklandu vystoupil.

NOVÝ ZÉLAND 11. 12. Úterý. SEVERNÍ OSTROV /TE IKA A MAUI/

Ráno všechno klapalo, pouze snídani do pytlíku mi nepřipravili. Bylo moc brzo a holky měly asi náročnou noční šichtu. Přijel zase Mata, naházel mi všechno do vozu, já si vyřídil několik „bulá“ v recepci a už se mnou svištěl tou krásnou krajinou do Nadi. Mezinárodní letiště není zas až tak malé, ale šlo všechno hladce, zakoupil jsem pakl 250 Marlboro za 65 FJD /fí ha/, letištní policajti v cípatých sukních mi s úsměvem zapózovali před foťákem a už nás páskovali do éra. Byl to stroj B - 767-300, zdaleka nebyl naplněn, seděl jsem pohodlně před křídlem u okna a viděl na trať a zároveň na křídlo s ohromným visícím motorem Rolls-Royce RB211 turbofans. Většinu cesty bylo 7/8 oblačnosti – skoro zataženo, až před Zélandem se to roztáhlo, takže jsem viděl ostrovy v zálivu Hauraki před městem Aucklandem, kde už jsme klesali. Při kontrole zavazadel jsem byl opět zadržen /jak jinak/, tentokrát za cibuli a česnek!! Moje tzv. spořivost se správně nazývá lakota a blbost. Chtěli mi dát pokutu 400 NZD = 6600 Kč. To bych psychicky neustál a zhroutil se až na zem a tak jsem sehrál svou scénku „já nerozumnět hentomu

tiskopis a nevědět, já všechno vrátila, prosím ne, málo money....". Zpotil jsem se až někam, ale obměkčil jsem uniformy svým zoufalstvím a obličejem blba a tak mě pustili do země – Středozemě.

V příletové hale na mě měl čekat chlap se Super shuttle s cedulí Mr. Duda. Nestalo se a tak jsem musel obíhat a hledat jejich hnízdo. Podařilo se a za půl hodiny už nás několik rozvážel po městě po hotelích. Posledním cestákem jsem byl já a tak jsem viděl trochu víc města. Auckland je překvapivě hodně vertikálně členěný a tak 300 m vysoká věž nebyla často vůbec vidět. Pak mě vyložil v jedné hodně skloněné ulici u mého hotýlku All Seasons. Sky Tower s 328 m výšky jsem měl pár kroků za rohem. Ubytoval jsem se v 16. patře nejužšího hotelu na jižní polokouli. Je přitíštěn mezi domy v šířce asi 6 metrů a vysoký je asi 60 metrů. Pokojík je 2,5 krát 6 m, nudle, ale je tu všechno, včetně sporáku.

Vyšel jsem na balkónek do ulice a málem jsem přepadl přes zábradlí. Rozměry 0,5 krát 2,5 m. Raději jsem vyběhl na chodník a podíval se pod věž, je nacpaná mezi domy a vypadá jako všechny tyto věže jinde. Šel jsem raději do blízkého přístavu a pochodil trochu CBD /obchodní centrum/. Najedl

jsem se dnes poprvé, protože v letadle jsme nic nedostali, u Číňana jsem si dal konečně kachnu s rýží a na rohu v pubu to zalil ležákem za 5 NZD = 82 Kč. Skoro polovic než v Austrálii a to se cení.

Auckland vyplňuje celou úzkou šíji mezi Tasmánským mořem a Pacifikem. Jedete-li ze severního Northlandu do jižních provincií, musíte přes Auckland. To co jsem si prohlédl, jen potvrzuje, že se jedná o moderní kosmopolitní a životem pulzující velkoměsto. Velkou část z 1,4 milionu obyvatel tvoří různí asijské národy a největší koncentrace Polynézanů. Město by si určitě zasloužilo delší pobyt, ale to nemám v plánu. Jsem tu za poznáním přírody. Lákadel je tu však požehnaně. Všude se tu jí a pije, je tu levněji než v Austrálii. Na každém kroku tě láká nějaký fast food, hospoda nebo restaurace s repertoárem z celého světa neboť nastal přirozený odklon od tradiční anglické kuchyně.

Jsou zde zastoupeny všechny východoasijské, italské, mexické a žádná česká /což je jistě škoda/. Také tu nejsou k vidění vyžraná americká tělesa. S výjimkou obligátně podsaditých Maorů, ale těm to sluší.

Alkohol se tu dostane normálně a cigarety taky, ale jsou nám zhnusována těmi obrázky k poblití.

Celkově to tu působí liberálněji a evropštěji než v Austrálii, kde se za kouření stydí a kouří za rohem a ve sklepe. Bude se mi tu líbit.

Neodpustím si uvést pár údajů o Novém Zélandu, i když se vše podrobně dočtete v cestovním průvodci, který si koupíte nebo na internetu. NZ je nejodlehlejší zemí světa, rozprostírá se těsně u datového 180. poledníku a je pro nás nejvzdálenější destinací. Se svými 270 000 km² je 3,5 krát větší než Česko, o kousek větší než Království Velké Británie a Severního Irska a o kousek menší než Itálie.

Tak teď to víte přesně. Skládá se ze dvou velkých ostrovů, jednoduše Severního a Jižního. Každý z nich je větší než Česko. 115 000 km² Severního ostrova je odděleno Cookovým průlivem od 151 000 km² ostrova Jižního. Ostrovy leží na rozhraní pacifické a australské pevninské desky a jejich vzájemný styk se projevuje na obou ostrovech rozdílně. Na Severním silnou geotermální a sopečnou aktivitou a na Jižním vyvrásněním mohutného pásu Jižních Alp. Když se v druhohorách rozpadala Gondwana, oddělila se od Antarktidy Austrálie a od ní se odloupl ještě Nový Zéland a odcestoval na své nynější místo, vývoj fauny a flóry probíhal izolovaně. Proto je tu

tolik endemických druhů a nejsou tu žádní dravci a šelmy a nic jedovatého, takže je zde v tomto směru naprosto bezpečno. Je zajímavé, že „vedle“ v Austrálii je toho jedovatého zase naopak nejvíc.

Ostrovy osídlovali už před 1000 lety Polynézané, jakožto vynikající mořeplavci a objevitelé, prvním Evropanem byl holandský mořeplavec Abel Tasman v r. 1642, když připlul od Tasmánie, ale setkání s nepřátelskými Maory nedopadlo dobře a tak zase s brekem odplul. Pak se více než 125 let nic nedělo, až se objevil James Cook a velice zvolna nastávala kolonizace. Nebyla to žádná selanka a až v roce 1840 byla sepsána s Maory „Smlouva z Waitangi“, ale i potom byly krvavé boje kvůli půdě.

NZ se stal v r. 1893 první zemí na světě s volebním právem žen a v r. 1907 získal na britské koruně také nezávislost, ale zůstává členem Commonwelthu. Hlavním městem byl vybrán Wellington, nyní asi 430 000 obyvatel, ale s aglomerací. Podnebí je mírné oceánské, na severu subtropické a 4 roční období jsou proti nám obráceně.

Takže „Hare mai“ – vítejte...

12. 12. Středa.

Auckland – Orewa – Ruakaka – Whangarei 165 km

Dnešní den, s tak pěkným datem, začal dobře. Ráno pro mě přijel objednaný Super shuttle, cestou k letišti jsme nabrali ještě pár lidí z hotelů na odlet, já pak vystoupil v půjčovně Happy Rentals, za pár chvil jsem byl vyřízen, obešli jsme mou novou starou plecháru Toyota a já mohl vyrazit. Má za sebou už 358 700 km, ale má mou důvěru jako značka. Je o malinko větší než jsem měl v Austrálii, vybavení stejné, dvě lavice, skládací stolek, plynový dvouvařič, dřez, palubní kanystr s vodou, skříňky a šuplíky s nádobím, příbory a nezbytným kuchyňským vercajkem. Rozkládat spaní pod stropem zase nebudu, kdo by tam šplhal. Lavice má kolem 55 cm a to mi stačí. Jak člověk stárne, stačí mu od všeho čím dál míň a míň, až nepotřebuje vůbec nic. Chutě jsem kopl do vrtule a vyjel ze dvora natěšený, vstříc dalším skvělým zážitkům, které mě jistě čekají. Jezdí se tu samozřejmě také vlevo, ale jsem kvalitně vytrénovaný z Austrálie a s automatem jsem sžitý zase z Ameriky. Půjčovna je bohužel až na jihu u letiště ve čtvrti Mangere u zálivu Manukau Harbour a tak jsem musel projet

celým městem, mimo centrum. Dvakrát jsem netrefil sjezd k silnici č. 1, ale hned jsem to zjistil a obloukem se vrátil na trasu. Po necelé hodině už jsem si to hasil k severu novozélandskou zelení. Převládaly louky, pastviny a pole a po 40 min. jsem přijel do přímořské Orewy. Chtěl jsem si pořídit základní nákup potravin a některých drobností, které nebyly ve výbavě. Zajel jsem k supermarketu a hned jsem měl první zážitek. Sjela mi noha z pedálu a já dobrzdil o zaparkovaný automobil, kterému jsem se zavěsil na tažné zařízení. Nadzvedl jsem předešlý i s plochým motorem a odhákl nás od toho ošklivého autíčka, které tam nemělo překážet. Kdybych to neudělal, mohl by mi s tím majitel odjet. Neměl jsem žádné poškození a poškozený měl poškození nepatrné. Nebylo to s kým řešit a tak jsem si odešel nakoupit. Když jsem se vrátil, už tam byli a čekali na mne. Starý nerudný prďola, o něco mladší než já a jeho dcera, asi třicátnice. Ta byla velmi milá a v pohodě a oslovila mě Mr. Jiri. Zjistila si totiž mezitím z mé nálepky za oknem půjčovnu a zavolala tam a zjistila si jméno, šikulka. Vyřídili jsme to celkem rychle, řekl jsem, že jsem hotov to v půjčovně řešit a postavit se k tomu jako chlap. Měl jsem základní pojištění a tak jsme se s úsměvem rozloučili. Už nejsem bez ztráty kytičky, ale snad

to bylo naposled. Jel jsem si za odměnu zaplavat na místní dlouhatánskou bílou pláž, která byla plná lidiček a dětí.

Dojel jsem pak ještě dalších 115 km, krásnými původními lesy a asi desítkou malých a malebných městeček do Whangarei, už v provincii Northland. Tento sever je převážně subtropický a má příjemné podnebí. Zvlněná krajina, kopce porostlé lesy a svažité louky spásané kravičkami, které zatím převažují nad ovce. Jsou k vidění také vinice, zde v Northlandu převážně červené odrůdy jako merlot či cabernet sauvignon. Dobře se mi v tomto členitém terénu jede a užívám si to.

Ve Whangarei jsem si našel kemp za 17 NZD. Bylo ještě poměrně dost času a tak jsem se porozhlédl po tomto jediném městě Northlandu, ostatní jsou vlastně vesnice. Leží na pobřeží hluboké zátoky a za zády má malebné zalesněné kopce. Domky mají bujné zahrady a v okolí jsou sady a vinice. Projížděl jsem historickým centrem Town Basin v koloniálním stylu, všude kavárny, restaurace, galerie s uměním a stihl jsem navštívit místní muzeum s maorskými artefakty a o kus dál Kiwi House, kde je ubytován tento národní nelétavý pták. V přírodě není jen tak k vidění. V pavilonu však, skoro ve tmě za sklem ve výběhu,

k vidění taky moc nebyl a dal se jen tušit. Fotit s bleskem bylo zakázáno. Stejně jsem to zkusil, ale moc to nevyšlo. Dost mě to za 10 NZD = 160 Kč naštvalo. K večeru jsem zaparkoval. Udělal jsem si 5 palačinek a poseděl u pár pívек, abych neměl tak sladké sny a už jsem se viděl zítra v Bay of Islands.